

Arrest

nr. 313 343 van 24 september 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, op 19 september 2024 heeft ingediend om de voorlopige maatregelen te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 29 augustus 2023.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat O. TODTS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 juli 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 9 augustus 2023 richt de verwerende partij een verzoek tot overname aan Kroatië.

1.3. Op 23 augustus 2023 verklaren de Kroatische autoriteiten zich akkoord met de overname van verzoeker in toepassing van artikel 20(5) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een

onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (verder: de Dublin III-Verordening).

1.4. Op 29 augustus 2023 neemt de verwerende partij ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), waarbij wordt besloten de verzoeker over te dragen aan Kroatië met het oog op de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

1.5. Tegen deze zaak diende de verzoeker op 2 oktober 2023 een beroep tot schorsing en tot nietigverklaring in, gekend bij de Raad onder het rolnummer RVV X.

1.6. Op 9 september 2024 werd een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, genomen.

1.7. Met de huidige vordering tot het bevelen voorlopige maatregelen overeenkomstig artikel 39/85 van de vreemdelingenwet vraagt de verzoeker om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de vordering tot schorsing te behandelen.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer (...) verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 27.07.2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij diende op 27.07.2023 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Betrokkene legt bij dit verzoek geen identiteitsdocumenten of reisdocumenten voor.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot een treffer die aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Kroatië op 19.07.2023.

De betrokkene werd gehoord op 09.08.2023. Hij stelt dat hij Religieus gehuwd is en vier kinderen heeft. Verder verklaart de betrokkene dat hij geen familie heeft in België, verder heeft hij geen familie in een andere Europese lidstaat.

De betrokkene verklaart dat hij Afghanistan verliet in de periode van 18.08.2021 en naar Iran reisde en daarna naar Turkije. In de periode van 26.06.2023 kwam hij vanuit Turkije het grondgebied van de lidstaten illegaal binnen te voet via Bulgarije. De betrokkene was daarna op doorreis in Servië en Bosnië-Herzegovina. Hij kwam het grondgebied van de lidstaten opnieuw binnen via Kroatië. Zijn vingerafdrukken werden genomen en hij werd naar eigen zeggen gedwongen internationale bescherming te vragen op 19.07.2023. Daarna vertrok hij naar Slovenië en vervolgens naar Italië, vanuit Italië vertrok de betrokkene vervolgens naar Frankrijk. Vanuit Frankrijk kwam hij met de taxi naar België op 26.07.2023.

Op 09.08.2023 werden de Kroatische instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 23.08.2023 stemden de Kroatische instanties in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan. De betrokkene verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

Kroatië erkende ten overstaan van België verplicht te zijn de betrokkene terug te nemen met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van

Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit heeft tot gevolg dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU.

Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. De betrokkene stelt dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat hij van België houdt en er gemakkelijker is om asiel te verkrijgen. Het NATO hoofdbestuur is in België en België is een klein land wat gemakkelijker is om te reizen naar andere landen. Hij uit een verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er zijn vingerafdrukken moest afgeven. De betrokkene verklaart er mishandeld te zijn. De Kroatische instanties stemden op 09.08.2023 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 : "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is".

Artikel 2, e) van Verordening 604/2013 definieert 'intrekking van een verzoek om internationale bescherming' als de handelingen waarmee de verzoeker, overeenkomstig Richtlijn 2013/32/EU, expliciet of stilzwijgend een einde maakt aan de procedures die in werking zijn getreden na de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming.

Indien Kroatië tot het besluit komt dat het verantwoordelijk is zal het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen aanvatten. De betrokkene zal na overdracht gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Betreffende de bewering dat de betrokkene in Kroatië werd gedwongen tot het laten registreren

van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tuckoric, "Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2021 update", laatste update op 26.06.2023, <https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/06/AIDA-HR-2022-Update.pdf>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia", pagina 53). Overgedragen personen krijgen en plaats in het opvangnetwerk en doorgaan een medisch onderzoek waarbij ook aandacht uitgaat naar de mentale gezondheid ("Asylum seekers are placed in a Reception centre for applicants for international protection. There is no different treatment or procedure for persons with special vulnerabilities. In reception centres, Dublin returnees are in general subjected to initial health examination and screening, during which basic screening of mental health difficulties are assessed", pagina 53).

Wel wordt gemeld dat verzoeken van personen, wiens verzoek als expliciet ingetrokken werd geregistreerd na overdracht worden beschouwd als volgende verzoeken wat volgens de auteurs in strijd is met de bepalingen van Verordening 604/2013. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat de auteurs in verband hiermee verwijzen naar een bron uit 2016 (ECRE, 'Balkan route reversed', december 2016, pagina 30) wat maakt dat niet zomaar kan worden aangenomen dat het een nog gangbare praktijk zou zijn. Het AIDA-rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 45). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

De betrokkene verklaart dat hij één dag verbleef in Kroatië. Het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 87). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2022 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden ("The renovation of Reception Centre in Kutina was finalised in 2022 and capacity of the centre increased. The Reception Centre in Kutina is primarily aimed at the accommodation of vulnerable applicants. The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre.", pagina 87).

We betwisten niet dat rapporten en media gewag maken van "push backs" naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport ("Access to the territory remained a serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021", pagina 15) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; 'Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures'). Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen. Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich heden in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en van teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de

hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die

hoedanigheid verbonden rechten. Aan het akkoord dd. 23.08.2023 is een bericht van de Kroatische instanties gevoegd waarin ze uitdrukkelijke garanties geven wat betreft de toegang tot de procedure en opvang. Ze bevestigen dat de betrokkene na overdracht onder de bepalingen van Verordening 604/2013 toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ('Concerning the person mentioned above, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation'). Verder zal de betrokkene worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van de noden van de betrokken verzoeker ('In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant'). Indien de betrokkene na overdracht geen internationale bescherming wenst te vragen in Kroatië zal een proces ter verwijdering worden ingezet in overeenstemming met de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn en de Kroatische regelgeving ('In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law').

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93). Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt. Tijdens het interview, dat plaatsvond op 09.08.2023, verklaarde de betrokkene dat hij last heeft van hoofdpijn. Hij voert geen elementen aan die aantonen dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Kroatië geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt. De Kroatische autoriteiten worden minstens zeven werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkenen of minstens 10 dagen vooraf in geval van speciale noden of overdracht van gezondheidsgegevens. De overdracht zal gebeuren via de luchthaven Franjo Tuđman in Zagreb. Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot medische zorg. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina ("Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina", pagina 42).

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen. Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te

bieden bij Kroatische autoriteiten. Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Ontvankelijkheid

2.1.1. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De vordering strekt ertoe om de door haar aanhangig gemaakte gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen.

2.1.2. Artikel 39/85, § 1, eerste en vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn. [...]"

2.1.3. Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. Met de beslissing tot terugleiding van 9 september 2024 wordt de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing imminent, zodat de verwijdering imminent is. De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing worden met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, samen behandeld.

De verwerende partij verschijnt niet ter terechtzitting, zodat zij, overeenkomstig artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet wordt geacht met de vordering in te stemmen.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

- De verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet);
- De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet).

3.2. Betreffende de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Voorafgaandelijk moet worden opgemerkt dat in het kader van de ingediende vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen de verzoeker het initiële verzoekschrift niet kan uitbreiden met nieuwe middelen. Er moet echter op worden gewezen dat volgens artikel 39/85, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid "[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken [...] een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat

er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.” Vermits het middel en de aanvulling van het middel betrekking hebben op een schending van artikel 3 van het EVRM, moet verzoekers betoog in zijn volledigheid worden onderzocht.

3.2.2. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“o Schending van de Dublincriteria in het bijzonder van in het bijzonder van de soevereiniteitsclausule art 17 van Verordening 604/2014

o Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet inzake de motiveringsplicht .

o Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van bestuurshandelingen .

o Art. 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens / Art 4 van het EU Handvest

o Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur .

o Schending van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidbeginsel .

Overwegende dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de weigeringsbeslissing genomen door verwerende partij alsook met het bevel om het grondgebied te verlaten .

1.Schending van de Dublincriteria in het bijzonder van de soevereiniteitsclausule art 17 van Verordening 604/2014

Art 17 Een lidstaat moet echter om humanitaire redenen of uit mededogen kunnen afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria om gezinsleden, familieleden of andere familierelaties bijeen te kunnen brengen en een verzoek om internationale bescherming dat bij deze lidstaat of bij een andere lidstaat is ingediend kunnen behandelen, ook al is hij volgens de bindende criteria van deze verordening niet verantwoordelijk voor de behandeling.

Verzoeker heeft duidelijk verklaard voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij geen asielaanvraag in Kroatië heeft ingediend doch zijn vingerafdrucken werden er tegen zijn wil geregistreerd.

Er zijn in ieder geval humanitaire redenen aanwezig die maken dat België zich in casu noodzakelijkerwijze bevoegd dient te verklaren. Verzoeker blijkt ernstig getraumatiseerd te zijn door zijn lange vlucht alvorens België te bereiken, heeft inmiddels wat stabiliteit en rust bereikt in België waar het onmenselijk en inhumain is indien hij nu in deze omstandigheden naar Kroatië zou moeten worden overgebracht na het terugnameverzoek. Dit gegeven is zeer belangrijk voor verzoeker .

2.Schending van art 3 EVRM indien verzoeker zou worden overgedragen aan Kroatië /art 4 van het EU Handvest;

België mag geen asielzoeker overdragen aan de verantwoordelijke staat in casu Kroatië onder de bepalingen van de Verordening 343/2003 indien ze op de hoogte is van fundamentele tekortkomingen met betrekking tot de procedure van asiel en internationale bescherming alsook m.b.t de onthaal en opvangvoorzieningen in Kroatië waardoor verzoeker bij de overdracht een serieus risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Ten onrechte schernt de Dienst Vreemdelingenzaken met volgende informatie en bron die zou moeten aantonen dat er geen probleem is mbt de opvang voor verzoeker in Kroatië: Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Kroatië (Lana Tuckoric, “Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2021 update”, laatste update op 22.04.2022, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDAHR_2021update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Ook wordt verwezen in de bestreden beslissing naar het Aida rapport. Opmerkelijk is het gegeven dat de bestreden beslissing in haar motivering zelf gewag maakt van ernstige systeemfouten (zie ook het Aida rapport mbt de push backs vb) doch meent ten onrechte dat deze niet op verzoeker van toepassing zouden zijn . Ook stelt de bestreden beslissing zomaar zonder enige grond dat verzoeker indien hij meende onheus te zijn behandeld door de Kroatische instanties, er klacht kon indienen. In de praktijk blijkt dit echter dode letter en is dit een pure hypothetische oplossing die in de praktijk niet toepasbaar is als er al geen toegang is tot het rechtssysteem /advocaten of een legal aid bijstand voor asielzoekers in Kroatië. Zo blijken duidelijk ernstige problemen : Rapporten en media maken gewag van “push backs” naar Servië en BosniëHerzegovina door de Kroatische grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport (“Access to the territory remained a serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021”, pagina 15) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/reportcroatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; ‘Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures’). Hoewel niet kan worden ontkend dat “push backs” en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden

en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen. Desondanks de Dienst vreemdelingenzaken voorhoudt dat alles ondertussen zou zijn opgelost of er geen structurele problemen zouden zijn, blijkt dit niet in de praktijk.

3. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van evenredigheid Schending van de motiveringsverplichting

De bestreden beslissing van overname van verzoeker zijn dossier door Kroatië ingevolge art 12 (2) van de Verordening 604/2013, brengt voor hem een onevenredig persoonlijk nadeel toe in vergelijking met de impact van de beslissing voor de Belgische autoriteiten rekening met de argumenten hierboven reeds toegelicht indien zijn asielverzoek hier in België wordt behandeld. De schade die de desbetreffende beslissing voor verzoeker veroorzaakt staat niet in verhouding met de eventuele nadelen voor de Belgische overheid of in ieder geval wordt hier geen enkele motivering over gegeven. Dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt alsook de beginselen van behoorlijk bestuur en de schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Zo is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet aan de verplichting heeft gehouden om te onderzoeken of een overdracht van verzoeker naar Kroatië tot een reëel risico zou lijden op een onmenselijke en vernederende behandeling rekening houdende met zijn ernstige trauma's."

3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 20(5) van de Dublin III-Verordening.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij die aan de Kroatische autoriteiten toekomt nu dactyloscopisch onderzoek aantoonde dat de vingerafdrukken van verzoekende partij op 19 juli 2023 werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming, de Kroatische instanties het aan hen gerichte terugnameverzoek hebben aanvaard en verzoekende partij niet bewees dat zij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door haar tijdens haar Dublinverhoor aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Kroatië inzake toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 van het EVRM, voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat, blijkt ook uit artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-Verordening dat verzoekende partij eveneens geschonden acht en dat als volgt luidt: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Verder heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, eerste lid, van de Dublin III-Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

3.2.6. Verzoeker betoogt dat hij getraumatiseerd is door het politiegeweld in Kroatië en dat hij er gedwongen werd zijn vingerafdrukken af te staan. Hij wijst op een beleid van push-backs en geweld, wat ook bevestigd wordt in verschillende rapporten van humanitaire organisaties die hij aanhaalt, in het bijzonder Amnesty International en een rapport van “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Kroatië (Lana Tuckoric, “Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2021 update”, zoals geciteerd in de bestreden beslissing (hierna AIDA-rapport genoemd).

3.2.7. Waar verzoeker aanvoert dat hij in Kroatië werd gedwongen zijn vingerafdrukken af te staan zonder dat hij toegang kreeg tot een effectieve asielprocedure, kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

“De Kroatische instanties stemden op 09.08.2023 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 : “De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is”.

Artikel 2, e) van Verordening 604/2013 definieert ‘intrekking van een verzoek om internationale bescherming’ als de handelingen waarmee de verzoeker, overeenkomstig Richtlijn 2013/32/EU, expliciet of stilzwijgend een einde maakt aan de procedures die in werking zijn getreden na de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming.

Indien Kroatië tot het besluit komt dat het verantwoordelijk is zal het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen aanvatten. De betrokkene zal na overdracht gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.”

Specifiek met betrekking tot artikel 3 van het EVRM, en het feit dat hij gedwongen werd zijn vingerafdrukken af te staan, terwijl hij niet de intentie had in Kroatië te verblijven, motiveert de bestreden beslissing;

“ Betreffende de bewering dat de betrokkene in Kroatië werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of

ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.”

Verder wordt met betrekking tot de toegang tot de toegang tot internationale bescherming vermeld:

“Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Kroatië (Lana Tuckoric, “Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2021 update”, laatste update op 26.06.2023, <https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/06/AIDA-HR-2022-Update.pdf>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (“Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia”, pagina 53). Overgedragen personen krijgen en plaats in het opvangnetwerk en doorgaan een medisch onderzoek waarbij ook aandacht uitgaat naar de mentale gezondheid (“Asylum seekers are placed in a Reception centre for applicants for international protection. There is no different treatment or procedure for persons with special vulnerabilities. In reception centres, Dublin returnees are in general subjected to initial health examination and screening, during which basic screening of mental health difficulties are assessed”, pagina 53).

Wel wordt gemeld dat verzoeken van personen, wiens verzoek als expliciet ingetrokken werd geregistreerd na overdracht worden beschouwd als volgende verzoeken wat volgens de auteurs in strijd is met de bepalingen van Verordening 604/2013. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat de auteurs in verband hiermee verwijzen naar een bron uit 2016 (ECRE, ‘Balkan route reversed’, december 2016, pagina 30) wat maakt dat niet zomaar kan worden aangenomen dat het een nog gangbare praktijk zou zijn. Het AIDA-rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 45). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

De betrokkene verklaart dat hij één dag verbleef in Kroatië. Het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 87). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2022 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden (“The renovation of Reception Centre in Kutina was finalised in 2022 and capacity of the centre increased. The Reception Centre in Kutina is primarily aimed at the accommodation of vulnerable applicants. The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre.”, pagina 87).”

Over het risico op pushbacks en de tekortkomingen in het opvangsysteem, wordt in de bestreden beslissing volgende motivering gegeven:

“ We betwisten niet dat rapporten en media gewag maken van “push backs” naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport (“Access to the territory remained a serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021”, pagina 15) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; ‘Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures’). Hoewel niet kan worden ontkend dat “push backs” en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen. Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich heden in een situatie bevindt die

helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en van teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de

hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten. Aan het akkoord dd. 23.08.2023 is een bericht van de Kroatische instanties gevoegd waarin ze uitdrukkelijke garanties geven wat betreft de toegang tot de procedure en opvang. Ze bevestigen dat de betrokkene na overdracht onder de bepalingen van Verordening 604/2013 toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ('Concerning the person mentioned above, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation'). Verder zal de betrokkene worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van de noden van de betrokken verzoeker ('In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant')."

De bestreden beslissing erkent dat het AIDA-rapport kritische opmerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Kroatië, maar dat de drempel van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie niet wordt gehaald. Verzoeker brengt geen andere informatie aan die kan aanleiding geven tot een andere zienswijze.

Er blijkt niet dat verzoekers om internationale bescherming die op grond van artikel 20(5) van de Dublin III-Verordening aan Kroatië worden overgedragen, geen effectieve toegang zouden krijgen tot de asielpprocedure of opvang. Waar wordt verwezen over het politiegeweld bij pushbacks aan de grens, merkt de Raad op dat verzoeker als Dublin-terugkeerder geen risico loopt om geconfronteerd worden met een (illegale) pushback vermits hij aan Kroatië wordt overgedragen, nadat de Kroatische instanties daarmee instemden en in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming aanspraak zal kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

In de mate verzoeker aanvoert dat hij werd gedwongen zijn vingerafdrukken af te staan, motiveert de bestreden beslissing dat de lidstaten overeenkomstig artikelen 9 en 14 van de Dublin III-Verordening de verplichting hebben om de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het gaat aldus niet om een vrije keuze, maar een verplichting. Dat verzoeker door de Kroatische autoriteiten werd verplicht vingerafdrukken te geven, kan derhalve niet als een onheuse behandeling worden beschouwd.

De bestreden beslissing wijst er ook op dat aan het akkoord van de Kroatische instanties een schrijven werd gevoegd waarin uitdrukkelijke garanties werden gegeven wat betreft de toegang tot de procedure en opvang.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij geen algemene situatie van systeemfouten waaruit zou voortvloeien dat de verwerende partij de overdrachten naar Kroatië in het algemeen zou moeten stoppen aannemelijk heeft gemaakt. Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-Verordening toch de aanvraag van verzoekende partij te behandelen, in casu verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3.2, tweede en derde lid, van de Dublin III-Verordening. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het middel is niet ernstig.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing, geactiveerd via de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. VERHAERT